

Sygn. akt II PK 191/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko [...] Bank S.A. w P.
o zadośćuczynienie, rentę, ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. akt VI Pa [...], VI Pz [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania
strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. adw. J.N. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego
w P. 2.025 (dwa tysiące i dwadzieścia pięć) zł tytułem zapłaty za
nieopłaconą pomoc prawną udzieloną powódce w postępowaniu
kasacyjnym, przy czym kwotę tą należy zwiększyć o stawkę
podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. oddalił zasadniczo apelację skarżącej M. G. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z 12 września 2013 r., którym oddalono jej powództwo o ustalenie wypadku przy pracy, zadośćuczynienie, rentę i ustalenie odpowiedzialności na przyszłość. Stwierdził, że materiał dowodowy nie dawał

podstaw do ustalenia, że na początku stycznia 2014 r. miało miejsce zdarzenie, podczas którego przełożony powódki doprowadził do powstania u niej urazu głowy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na „potrzebę eliminacji rozbieżności w orzecznictwie (opisanych w uzasadnieniu skargi) w kwestii istnienia interesu prawnego w dochodzeniu ustalenia przez sąd zaistnienia wypadku przy pracy w oparciu o przepis art. 189 k.p.c.”. Jednocześnie wskazano, „że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W sprawie rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w P. doszło do rażącego naruszenia prawa zarówno materialnego jak i procesowego (wskazanego w podstawach skargi). Naruszenie prawa miało wpływ na treść orzeczenia”.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Jego treść (wyżej *in extenso*) wskazuje na podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Pierwsza dotyczyć ma rozbieżności w orzecznictwie. Teza ta nie jest uprawniona, gdyż po uchwale Sądu Najwyższego z 29 marca 2006 r., II PZP 14/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 228, w orzecznictwie nie kwestionuje się zasady, że powództwo o ustalenie, iż zdarzenie było wypadkiem przy pracy jest dopuszczalne na podstawie art. 189 k.p.c., czyli niezależnie od dochodzenia przez poszkodowanego pracownika świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Nie ma więc problemu wykładni i rozbieżności w orzecznictwie, co nie znaczy, że z tej przyczyny skarga miałaby być oczywiście uzasadniona. Rzecz w tym, że skargę wnosi się od wyroku sądu drugiej (a nie pierwszej) instancji. Sąd drugiej instancji rozstrzygnął negatywnie ze względów faktycznych (dowodowych), czyli, że materiał dowodowy nie pozwala ustalić wypadku przy pracy. Taka jest podstawa oddalenia apelacji a nie kwestia prawna dotycząca dopuszczalności powództwa na podstawie art. 189 k.p.c.

Wniosek nie wykazuje metodycznie i merytorycznie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Chodzi o to, że na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, które podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podstawy przedsądu stanowią odrębny od podstaw kasacyjnych element skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.), co oznacza, że nie zastępują brakującego elementu podstawy przedsądu, czyli wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani jego uzasadnienia. O ile zasadne podstawy kasacyjne prowadzą do uwzględnienia skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w zakresie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi nie o zwykłą, lecz o szczególną (oczywistą) zasadność skargi. Skarżąca powinna samodzielnie, czyli odrębnie od podstaw kasacyjnych wskazać i wykazać naruszenie prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do wniosku, że skarga jest oczywiście uzasadniona i dlatego powinna zostać przejęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni, dlatego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach strony pozwanej orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

Koszty zastępstwa procesowego z urzędu zasądzono na podstawie § 2 ust. 3, § 6 pkt 5, § 12 ust. 1 pkt 2, § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie (wpz 63.000 zł – stawka 3.600 zł x 75% - 2.700 zł x 75% - 2.025 zł).